

ikke. Det, jeg siger, at Befolkningen har Krav paa, er ikke nu at faae en Hærlø, men den har Krav paa at blive hørt, inden man gjør det. Mødtsatte af, hvad den gjentagende Gange har erklæret, at den vilde. Befolkningen har i 1876 valgt mod Vedtagelsen af den Forsvarsplan, som da var forelagt. Ordspøreren for den Beslutning af Folkethinget, hvorefter med Samlingen om Sommeren sluttede, det ærede Medlem fra Stege (Bojsen), kunde dengang med fuld Tilslutning sige, at han troede, at det var en levende Erkjendelse, som man fra alle Sider havde af de afholdte Folkethingsvalg, at Intet derved var blevet stærkere underkjendt end Kjøbenhavns Befæstning. Han kunde rigtignok ikke sige dette, uden at en Stemme fra Høire tilraabte ham: „Det ligger ikke for“, ligesom Stemmer nu raabe fra den anden Side: „Det ligger ikke for“; men han kunde sige det med fuld Ret, og siden den Tid har Befolkningen aldrig valgt i Modstæning dertil; og nu stulde altsaa en Hærlø med en Fæstningsplan bagved føres igjennem, uden at Befolkningen fik Lov til at sige sin Mening derom. Jeg siger, at det er en blodig Uret, som man derigjennem vilde gjøre det danske Folk. Men endnu har Befolkningen ikke gjort noget Saadant som det, det ærede Medlem synes at tro, og jeg vil sige, at endnu har heller ikke den danske Rigsdag gjort det; thi den ærede Minister har ikke Ret til at sige — jeg maa gjentage hvad det ærede Medlem fra Bogenfse kom ind paa — at der fra Flertallets Side i Salen har fundet nogen Billigelse af hans Forsvarsplan Sted; det er ikke slet. Den er maasse billiget af de ledende Mænd i Salen, og den ærede Minister kan maasse have faa megen Tro til den Kommando, disse ledende Mænd have over deres Benner, at det kan betyde det samme, som at Flertallet har vedtaget den; men det faae vi nu at se. Saalænge et Flertal ikke har vedtaget denne Lov, saalænge har ingen Billigelse fundet Sted, og saalænge kan saadan ikke siges at have fundet Sted. Jeg haaber ikke, at det skal ske; jeg vil i ethvert Fald sige, at Enhver, der staar paa den gamle Forsvarsplan af 1866 og paa Alt, hvad Folkethinget hidtil har besluttet, og som er en Modstander af Kjøbenhavns Befæstning, bør med os samle sig i Modstand mod, hvad der her anbefales af den ærede Minister og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Et af de Punkter, jeg i saa Henseende lægger væsentlig Vægt paa, er Vedtagelsen af det Ændringsforslag til § 7, der forlanger det halve Artilleri forlagt til Sjælland. Nu veed jeg nok, at den ærede Minister siger: Det nytter Dem ikke Noget, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds siger: Det behøve de ikke: de kunne nemlig faae 3 Batterier lagt til Sjælland. For det Første giver jeg ikke Meget for en saadan Forklaring af et Medlem, ja, jeg vil ikke engang give Noget for den fra

en Minister. Vi maa jo huske, at vi vedtog Hærløven af 1866 paa Grundlag af en Kommissionsbetænkning, der gik ud paa Artilleriets Deling og Overlæggelse til Sjælland, og det blev dog aldrig ført igjennem, og det vil heller ikke ske nu paa en saadan Udtalelse. Men heller ikke de 3 Batterier vilde jeg være tilfreds med; thi saa kunde man jo forklare Henlæggelsen som Anerkjendelse af Koncentrationen paa Sjælland og de Konsekvenser, som deraf kunne følge, og det, som det gjælder om her i Thinget, er, at Folkethinget saar en bestemt Afstemning mod Koncentrationen paa Sjælland, mod Ministerens Forsvarsplan, og det vil man kun faae ved at stemme for dette Forslag. Nu siger den ærede Minister: Det hjælper ikke, hvad der afstemmes her. Jeg tror dog, det maa hjælpe overfor en konstitutionel Minister; thi en saadan Minister er bunden ved den Forsvarsplan, paa Basis af hvilken Folkethinget har givet sin Bevilling. Saa siger maasse den ærede Minister, at han ikke er mere konstitutionel end andre af Ministrene; ligeoverfor dette siger jeg, at der ikke er anden Hjelpe, end at Thinget overhovedet indtager en anden Holdning, og at det efterligner Ministeriet ved at holde Stand, ikke ved store Slag, men ved en seig og fast Holdning og ved at skabe en Opposition, der veed, hvad den vil ikke blot igaar og idag, men ogsaa imorgen, saa skulle de nok faae Garantier og det virkelige Garantier for, at de faae sat deres Villie igjennem. Forøvrigt vil jeg tilføie en Ting, nemlig at den ærede Ministers Udtalelser om, at det ikke hjalp at vedtage dette, har givet mig nogen Tvivl om, selv om dette vedtoges ved tre Behandlinger, vi da kunne nøies med det, idet det maasse vil blive nødvendigt, at Thinget stiller sig som tidligere Folkething og forlanger en Forsvarsplan vedtagen først, eller gennem sin Afstemning mod Hærløven tilkendegiver, hvad det vil. Det skal jeg ikke nærmere udtale mig om her, men det omtalte Forslag har i dette Tilfælde den Betydning, at det ikke kan fortaas paa anden Maade, end at de, der stemme imod det, støtte Ministeren og hans Forsvarsplan, og de, der stemme for det, protestere mod Ministerens Forsvarsplan. Skulde der ingen Hærlø udkomme, siger jeg, at den Ulykke er ikke saa stor, og jeg takker Ministeren, fordi han har sagt, at den Hærlø, vi nu have, er meget god; thi det har jo været udbredt over hele Landet, og det er navnlig kommet frem gennem Præsteadresserne, at det var en ren Glendighed med den nuværende Hærlø, men nu have vi den ærede Ministers Erklæring for, at den ikke er saa gal endda, og at vi godt kunne nøies med den, og jeg siger da: Lad os heller nøies med det, end at faae det, som de Herrer ville have os ind paa imod Befolkningens Villie og Vidende og som er Danmarks Ulykke.